

	• povestea numelor membrilor familiei;• tradiții ale familiei.

Gama de activități în școală se va lărgi, prin îmbinarea diferitelor forme de organizare cu noi mijloace de învățământ și împrumutarea unor practici sau strategii specifice manifestărilor culturale de nivel comunitar sau global. Finalitatea acestor strategii se va sonda cu formarea *competenței interculturale*.

Bibliografie:

1. CIOLAN, L. Pași către școala interculturală. Ghid de educație interculturală pentru cadrele didactice. București: Editura Corint, 2000, 200 p.
2. NEDELUCU, A. Învățarea interculturală în școală. Ghid pentru cadrele didactice. București: Editura Humanitas Educational, 2009, 157 p.
3. NEDELUCU, P. Fundamentele educației interculturale: diversitate, minorități, echitate. Iași: Polirom, 2008, 178 p.
4. REY, M. De la o logică „mono” la logica de tip „inter”. Piste pentru o educație interculturală și solitară" în Dasen P., Perregaux C., Rey M., Educația interculturală: experiențe, politici, strategii. Iași: Editura Polirom, 1999, 312 p.
5. RUSU, C., Educație interculturală - un imperativ sau o prioritate, în Revista de pedagogie, anul LI nr.1-6 / 2003, 2004, pp. 89-107.

IMPORTANȚA PROCESULUI DE EVALUARE PENTRU ELEV ȘI PROFESOR

Manuela Constanța STAN, profesor, <https://orcid.org/0000-0002-2962-6993>

Nicoleta Roxana MOISE, profesor, <https://orcid.org/0000-0002-9834-4113>

Școala Gimnazială „Radu Tudoran” Comuna Blejoi, jud.Prahova, România

CZU: 37.091.27

DOI: 10.46727/c.04-05-11-2022.p210-213

Necesitatea obiectivă de a da activității de instruire și educație o eficiență sporită, face necesară intensificarea eforturilor pentru a asigura procesului de învățământ un caracter cât mai rațional și riguros prin: determinarea cât mai precisă a obiectivelor instruirii, organizarea conținuturilor în concordanță cu principalele caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii, stabilirea strategiilor de predare-învățare în raport cu obiectivele vizate și conținuturile definite, perfecționarea acțiunilor de evaluare a rezultatelor și a proceselor desfășurate.

Problemele pe care le generează acțiunea de evaluare fac parte din ansamblul teoriei educației, sau mai precis spus, teoria evaluării – ca sistem de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare și a procesului didactic. Evaluarea este o componentă a tehnologiei didactice.

Înțelegerea rolului și a funcțiilor acțiunii de evaluare în activitatea de învățământ implică precizarea laturilor acestei activități asupra cărora operează procesele evaluative.

Tezele care reprezintă achiziții importante în evoluția teoriei evaluării sunt:

- extinderea acțiunilor de evaluare, de la verificarea și aprecierea rezultatelor, obiectiv tradițional al acestora, la evaluarea procesului, a modului cum s-a desfășurat activitatea care a condus la rezultatele înregistrate;

- conturarea unor modalități mai eficiente de integrare a actelor evaluative în activitatea didactică.

Înțelegerea naturii proceselor de evaluare din unghiul celor două abordări permite relevarea esenței acestei acțiuni – aceea de cunoaștere a efectelor activității desfășurate în vederea perfecționării procesului în etapele următoare.

Din perspectiva relației proces – produs și produs – proces, evaluarea reprezintă un act necesar în conducerea unei activități, în general, în procesul luării deciziilor privind desfășurarea activității respective, în special.

Evaluarea furnizează informații necesare reglării și ameliorării activității. Conceperea actului de evaluare a rezultatelor în corelație cu procesul didactic conduce la o concluzie cu dublu sens de o mare valoare metodologică. Rezultatele constatate pot fi apreciate și explicate corespunzător în măsura în care sunt puse în legătură cu diferitele componente ale procesului didactic și cu activitatea în ansamblu. Calitățile și funcționalitatea fiecăruia din elementele constitutive ale procesului didactic (conținutul, metodele, mijloacele de învățământ, forme de organizare, sistemul relațiilor educative) precum și însușirile factorilor, îndeosebi umani, participanți la desfășurarea procesului, sunt puse în evidență prin rezultatele obținute.

Evaluarea relației de condiționare proces – produs nu este concludentă pentru adoptarea măsurilor adecvate în vederea ameliorării activității de la o etapă la alta, fără determinarea factorilor principali și a situațiilor cu rol hotărâtor pentru nivelul activităților și al rezultatelor.

Procesul de evaluare face parte din viața noastră zilnică. Schimbările care au loc în societate, în diferite comunități sau grupuri, după modul în care acestea răspund interacțiunilor interne sau externe, „presiunile” resimțite de individ în relația sa cu mediul, fac ca fiecare persoană să se adapteze unui proces permanent de autoreglare.

Acest proces este menit să asigure armonizarea cu exigențele simțite, implicite sau formulate explicit în cadrul diverselor raporturi, legături la care aderăm voit sau ne sunt impuse de inevitabila socializare. Pentru a afla cât valorem, de foarte multe ori apelăm la criterii evaluative diverse.

Termenul de valoare începe să ocupe un loc din ce în ce mai important în toate acțiunile noastre. Din dorința de a primi aprecieri pozitive din partea celorlalți, din teama de a nu greși sau pur și simplu din tendința firească de a ne ușura calea, căutăm modele: oameni sau situații a căror

valoare a răspuns deja unor exigențe, oameni, situații, principii care au trecut proba timpului și a căror valoare devine un sistem de referință.

Rolurile prescrise sau dobândite ne pun mereu în situația neplăcută de a trăi între variabile sau a trăi urmările unor incongruențe. Singură constantă este cea a evaluării permanente a propriilor demersuri, competențe și comportamente. Astfel aflăm dacă am progresat sau dacă este cazul să adoptăm noi orientări care pot răspunde mult mai bine dorințelor noastre.

Obiectivitatea vine din asumarea unor responsabilități ale acțiunilor noastre și are rolul de a ne reevalua ideea despre ceea ce ne dorim cu adevărat pe măsură ce creștem spiritual și intelectual și de a ne integra în societate, asigurându-ne respectul lor la un moment dat.

Responsabilitatea asumării obiective a faptelor noastre este sinonimă, după părerea noastră, cu respectul de sine. În practica școlară actuală, respectul de sine a devenit baza unei bune relații pedagogice (educator- elev/ elev- educator; elev- elev/educator- educator).

Deși pe plan informal școala a pierdut din importanță, pe plan formal, social, mediul educațional și-a sporit rolurile, preluând mult din cel al familiei. În condițiile impuse de societatea actuală, familia este din ce în ce mai puțin prezentă în viața copilului. Grija absolută de altădată este înlocuită de o stare de împărțire a responsabilităților familiei aproape în mod egal.

Deci, pe de o parte, protecția de care se bucura copilul până nu demult, s-a diminuat, pe de alta, responsabilitățile lui au crescut. Copilul devine „micul cetățean”.

Aici intervine școala și educatorul care, conform noilor tendințe umaniste au datoria de a considera ca valoare fundamentală demnitatea umană.

În acest sens, cadrul didactic va încerca să le insufle elevilor respectul de sine și autocunoașterea. Dascălul modern va face din evaluare un partener constant al demersului său pedagogic. El va renunța la rolul unic al evaluării rezumat până nu demult la o măsurare cantitativă a unor eventuale achiziții preponderent cognitive și va acorda acesteia atenția pe care însăși complexitatea ei modernă o cere.

Evaluarea va fi privită ca un factor reglator care, va furniza date despre întreg procesul educativ, cu scopul vădit de a eficientiza funcționarea întregii activități de predare-învățare-evaluare.

O evaluare care ține seama de nevoi, de rezultate, de specificități, nu are cum să limiteze potențialul creativ al elevului. Toate aceste aspecte ale evaluării moderne nu sunt deloc de neglijat. Și cu toate acestea, de cele mai multe ori, rămânem blocați doar în înțelesul său de măsurare.

Evaluarea ar trebui să ofere date despre eficiența metodelor, mijloacelor și instrumentelor folosite de noi, despre cât am ținut cont de particularitățile de vârstă și individuale ale fiecărui copil în parte, despre cât de mult am reușit să ne facem înțeleși sau chiar iubiți.

În același timp putem avea date despre cum s-au simțit elevii noștri pe parcursul evaluării, dacă s-au simțit înțeleși, respectați și chiar iubiți.

O astfel de evaluare este menită să pregătească achizițiile ulterioare pe care elevul le va folosi în viața de zi cu zi. Elevul va deveni o persoană care va avea principii, credințe, idealuri, va ști să-și asume atât succesul, cât și insuccesul.

Desigur că am adus discuția către acest ideal, în intenția mea de a atrage atenția asupra acestui important aspect al vieții noastre profesionale și a motiva de ce am considerat că această temă, dezbătută din ce în ce mai mult în ultima vreme, este încă un subiect provocator și departe de a fi epuizat.

Pedagogia modernă pune accentul pe metode, tehnici și instrumente didactice al căror scop principal este acela de a oferi elevului sprijin în procesul de învățare.

Metodele interactive de evaluare pot servi elevului, cadrelor didactice, fiind în același timp suporturi solide în comunicarea cu familia. Aceste metode sunt destinate evaluării calitative și aduc în centrul actului pedagogic elevul, în toată complexitatea personalității sale.

Utilizarea metodelor interactive de evaluare se impune din ce în ce mai mult atenției și interesului cadrelor didactice în practica școlară curentă. Folosirea lor aduce beneficii pe plan motivațional, afectiv, moral, civic etc.

În esență, utilizarea acestora aduce un câștig cel puțin din două perspective:

- Perspectiva procesuală, în sensul în care evaluarea modernă nu mai este centrată în principal pe produsele învățării elevului, ci pe procesele pe care acestea le presupune.
- Perspectiva de comunicare profesor- elev, în măsura în care acestea sunt considerate instrumente de evaluare care corespund unui demers de evaluare democratică și autentică.

Combinarea instrumentelor de evaluare scrisă cu cele de evaluare orală, cu metodele complementare de evaluare vor asigura realizarea unei imagini de ansamblu a capacităților elevilor.

Bibliografie

1. CUCOS, C. Pedagogie. Iași: Editura Polirom, 2006. Pp. 366-368. ISBN 973-681-063-1
2. RADU, I. T. Evaluarea în procesul didactic. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2008, pp.10-12. ISBN 978-973-30-2354-8